

Over boze geesten en een sterke vader

Op zolder hadden wij vroeger nog geen kamers. Er was ruimte genoeg voor. Ik sliep op die grote zolder samen met mijn jongere broertje. In een groot tweepersoonsbed. Om het nog een beetje gezellig te maken, had mijn moeder er een gordijn omheen gehangen. Zo hadden we toch een kamertje met een bloemetjesgordijn als behang.

Toch was het er eng. Tussen de gordijnkieren door keek je uit op het zolderraampje. Daar dreven bij maanlichte nachten enge wolkenkoppen voorbij die onze jonge fantasie prikkelden. Op stormachtige avonden kraakte het hout en was de zolder vol met vreemde geluiden. Het rook ook anders. Natter. Of was het ons angstzweet? We doken dan vaak diep onder de dekens.

Mijn vader had een vast ritueel. In plaats van een verhaaltje vertellen, speelde hij voor Popey. Hij kocht een blik spinazie aan het loket. Dat was een houten balkconstructie van het dak waar je tussendoor kon kijken. Soms speelde mijn zus voor verkoopster. Als mijn vader het blik achterover had geslokt, zwol hij aan tot een grommend, sterk dier. Het was net niet eng, maar spannend. Onder luid gegil van ons pakte hij het uiteinde van het bed, tilde het omhoog en zwipte ons de lucht in.

Dit dansend in slaap schudden pakte anders uit dan hij misschien bedoeld had. Als hij wegging, waren we nog klaarwakker. Elkaar de scheidslijn in bed betwistend, tuurden wij door het gordijn naar het enge raam. Zouden ze weer langskomen?

